

χαλκού κατωφλοίου τοῦ ναοῦ· διὰ βλέμματος ἀσταθούς, κατεμέτρησε τὸν τόσῳ ἐπιφοβὸν ἐχθρὸν τηρῶν σιγῇ. Εὐθύς ὁ Φριτιόφ ἀπέκδυται τὸ ξίφος τοῦ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐκ χρυσοῦ βωμοῦ τὴν ἀσπίδα τοῦ καί: α—'Εν τῇ πάλῃ ταύτῃ, λέγει, ἡ νίκη ἀνήκει ἐκείνῳ ὅστις πρῶτον ἐκτείνει πρὸς τὸν ἄλλον τὴν χεῖρα.»

Ὁ βασιλεὺς ὑפוῖ τὰς χειρίδας τοῦ καὶ αἱ δύο ἐκκινῶν χεῖρες αἱ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κεχωρισμέναι συσφίγγονται πάλιν ὡς σημεῖον συνδέσμου.

Ὁ ἱερεὺς αἶρει τὴν κατὰ τοῦ ἐξορίστου ἀράν· ἡ κεφαλὴ τοῦ Φριτιόφ, ἀπαλλαγέντος ταύτης ἀνορθοῦται εὐφροσύνῳ. Αἶφνης φαίνεται ἡ Ἰνγεβόργη φέρουσα στολὴν γαμήλιον μετὰ τοῦ βασιλικοῦ ἐμβλήματος τῆς ἱκτίδος καὶ περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν της, ὡς ἡ σελήνη ὑπὸ τῶν ἀστέρων. Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς εἰσι πλῆρης δακρύων· ἔρχεται νὰ στήριχθῇ ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀλλ' οὗτος συγκεκνημένος ὡς καὶ αὐτὴ ἀποθέτει αὐτὴν ἡδέως ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ πιστοῦ φίλου τῆς νεότητός της· πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Βαλδοῦρ τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φριτιόφ ἐκείνῳ ὅστις τὴν ἡγάπησε τόσο.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΕΡΕΘΙΣΤΟΝ

Πολλάκις κοινῶς ἐκλαμβάνομεν εὐερέθιστον τινὰ διαθέσιν ἰσχυρὰν ὡς ἰσχυρὸν χαρακτήρα. Τὸν ἄνθρωπον ὅστις καθίστησι τοὺς ὑπηρετάς νὰ τρέμωσι διὰ τοῦ βλέμματος, οὗ δὲ τῆς μανίας ἡ ἐκρηγνὺς ἐμβάλλει τοὺς παῖδας εἰς πανικόν, διότι θέλει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον ἐν πᾶσι, καλοῦμεν ἰσχυροῦ χαρακτήρος ἄνθρωπον. Τὸ ἀληθές ἐστὶν ὅτι οὗτος εἶναι ἀσθενὺς χαρακτήρος. Μόνον τὰ πάθη τοῦ εἰσὶν ἰσχυρὰ, οὗτος δὲ ὑπ' αὐτῶν κυριεύμενος εἶναι ἀσθενής. Πρέπει νὰ μετρώμεν τὴν δύναμιν ἀνθρώπου τινος ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν διαθέσεων αἱ καταβάλλει καὶ ἀναχαίττει, οὐχὶ ἐκ τῆς δυνάμεως ἐκείνων αἵτινες τὸν ὑπατάσσουσιν ἐντεῦθεν δὲ ἡ περιστολὴ ἐαυτοῦ εἶναι τὸ ὕψιστον τῆς ἰσχύος ἀποτελέσμα.

Εἶδετε ποτὲ ἄνθρωπον λαμβάνοντα προφανῇ ὕβριν μόνον δὲ ὀλίγον ὠχρῶντα, εἴτα δὲ ἀπαντῶντα ἡτόχως; Οὗτος ἦν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς πνευματικῶς. Ἡ εἶδετε ποτὲ τινὰ ἐν ἀγωνίᾳ, ἰστάμενον ὡς βράχον, κυριεύοντα ἐαυτοῦ; Ἡ τινὰ διερχόμενον διὰ πικρᾶς καθημερινῆς δοκιμασίας, σιωπηλόν, καὶ οὐδέποτε οὔτε διὰ μιᾶς λέξεως λέγοντα τῷ κόσμῳ, τί ἦτο τὸ διαταράξαν τὴν οἰκικὴν αὐτοῦ εἰρήνην; Αὕτη ἐστὶ δύναμις. Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἀπηλαγμένος σφοδρῶν παθῶν ἐκεῖνος ὅστις λίαν εὐαίσθητος ὢν δύναται ἐρεθιζόμενος νὰ κρατήσῃ ἐαυτοῦ, καὶ νὰ συγχωρήσῃ, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἰσχυρὸς ἀνὴρ, πνευματικὸς ἦρως.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

Ὁ ἀρχικαγγελάριος τῆς ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, πρίγκιψ Ἀλέξανδρος Γορτσακῶφ, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν,

διατηρεῖ σὺν τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος, σπανίαν δύναμιν πνεύματος. Ὁ Γορτσακῶφ ἀνῆλθεν εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν τελευταίων δυστυχημάτων τοῦ Ναπολέοντος Α', ὅτε ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης ἐμελλε νὰ ὑποστῇ γενικὴν ἀναθεώρησιν. Τῷ 1824 διωρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ πρεσβείας, ἐκεῖ δὲ ὢν ἔμαθε κατὰ βάθος τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, μετὰ τῆς εὐκολίας τῆς ἰδιαζούσης εἰς τοὺς σλαβικούς λαοὺς γάλλους. Αὐτὸς δὲ πᾶσας ἀδιακρίτως ἐκλέγων ἐκείνην ἣτις εὐκολύνει μᾶλλον τὸν μεθ' οὗ λαλεῖ, προσφερόμενος μετὰ μεγίστης πρὸς τοῦτο συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ δὲν πρέπει τις καὶ νὰ καταχρασθῇ τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας, πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπιτρέπεται παρέκβασιν ἀπὸ τῶν κανόνων τῶν διπλωματικῶν. Ὁ Βίσμαρκ παρέχει ἡμῖν ἀπόδειξιν τοῦ τοιούτου. Ὁ καγγελλάριος τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἡμέραν τινα χωρὶς πολὺ νὰ σκεφθῇ ἀπέστειλεν ἐπίσημον γεγραμμένον γερμανιστί. Ὁ Γορτσακῶφ ὀλίγον νῦχαριστήθη ἐκ τοῦ ἀστεϊσμοῦ καὶ διεδδεν ἐν αὐτῷ ἀπόπεραν πρὸς παρέκβασιν καὶ σφετερισμόν. Ἀμέσως γράφει ἀπάντησιν προσωπικὴν, καὶ τὴν γράφει εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν. Τὸ αὐτόγραφον τοῦτο τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ εἶναι ἐν τῶν κειμηλίων τῶν διπλωματικῶν ἀρχείων τοῦ Βερολίνου.

Τῷ 1830 ὅτε ὁ πολιτικὸς κόσμος ἐπληροῦτο δυσχερειῶν, ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ κατέλιπε τὸ Λονδίνον καὶ μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὡς ἐπιτετραμένος ἐν Φλωρεντίᾳ. Δύο ἔτη βραδύτερον τὸν βλέπομεν ἐν Βιέννῃ, ἔνθα ἡ θέσις τοῦ ἀμέσως καθίσταται δύσκολος. Ἀλλ' ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ, περιεβλὼν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἀπροσδόκητου θανάτου τοῦ πρεσβευτοῦ, ἐκτίσασα μεγάλην προσωπικὴν ἐπιρροὴν καὶ αἱ συμβουλαι αἱ εἶδε ἡκούοντο, ἔτι καὶ παρὰ τοῦ γέροντος Μεττερνίχου, τοῦ μᾶλλον δυστρόπου τῶν διπλωματῶν τῆς ἀρχαίας σχολῆς. Ἐκ τῆς εἰς Βιέννην πρεσβεύσεως ταύτης χρονολογεῖται ἡ ὑπόληψις τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ ἐν τῷ διπλωματικῷ εὐρωπαϊκῷ κόσμῳ, ἡ δὲ πρεσβευσις αὐτοῦ ἐν Στουτγάρδῃ τῷ 1841, τὴν καθιέρωσε καὶ ἐπεσφράγισεν. Ἐκεῖ διεπραγματεύθη μετὰ τῆς μεγαλητέρας δεξιότητος καὶ ἀμέσους ἐπιτυχίας τὸν γάμον τῆς πριγκηπίσσης Ὀλγας τῆς Ῥωσσίας μετὰ τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος κληρονόμου τοῦ θρόνου τῆς Βυρτεμβέργης. Ἡ συνάφεια αὕτη θερμῶς ἐποθεῖτο ἐν Πετρούπολει.

Διωρίσθη πρεσβευτὴς ἐν Βιέννῃ ὅτε τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς εἰσῆρχετο εἰς μίαν τῶν τραχυτέρων φάσεων του, τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἶχον τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην ὅπως ἡ Αὐστρία τηρήσῃ τοῦλάχιστον οὐδετερότητα. Ἡ Ῥωσσία εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ δύναμις ἐκείνη δὲν θὰ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀχαριστίας της. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ διηυθύνθησαν πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἐξενίκησαν. Ἡ Αὐστρία διετέλεσεν οὐδετέρα.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, ὁ πρίγκιψ Γορτσακῶφ ἐκλήθη, ἀποσυρθέντος τοῦ κα-

μητος Νεσελρόδε, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ῥωσσίας. Τὸ πᾶν ἐδεῖτο ἀναδιοργανώσεως. Ὁ Τζάρος Νικόλαος ἀπέφερεν εἰς τὸν τάφον τὸ γόητρον τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν αὐτοῦ δύναμιν. Καί τοι ἐμφοροῦμενος ἐκ τῶν καλλιτέρων προθέσεων, ὁ Τζάρος Ἀλέξανδρος Β' οὐδὲν ἦτον παρελάμβανε τὴν αυτοκρατορίαν ὑπὸ ἀξιοθρηνήτους περιστάσεις. Πρὸ πάντων ἐγχεαίετο νὰ σωθῇ καὶ νὰ μεγαλυθῇ μετὰ φρονήσεως. Τοῦτο ἐπεχείρησε ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὸν ὁ πρίγκηψ Γορτσάκωφ, καὶ ἠκολούθητε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ μετὰ δραστηρίας ἐπι-

λεξάνδρου τοῦ Β', τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων, ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθὲς κοινωνικὴ ἐπανάστασις ἐν Ῥωσσίᾳ. Ἡ στάσις αὕτη δὲν ἐκώλυε τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Πετροπόλεως νὰ διατηρήσῃ ἐν Εὐρώπῃ πᾶσαν τὴν βαρύτητα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ δὴλον ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσιν αἰτίνες ἐπιοχόλησαν τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι 1870, καὶ αἰτίνες ἐπέφερον πολέμους καὶ ἀνατροπὰς. Ἀπὸ τοῦ 1870, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Γαλλοπρωσσοῦ πολέμου, ἡ Ῥωσσία ἐπανέκτησε ὑπέροχον μέρος ἐν τοῖς πράγμασιν, τοῦτο δὲ ὀφείλει εἰς τὴν ἐξέχως σάφρονά

Ὁ Πρίγκηψ ΓΟΡΤΣΑΚΩΦ

μονῆς, ἐξ ὧν δὲ σήμερον βλέπομεν ἀποδεικνύεται ὅτι πληρέστατα ἐπέτυχεν.

«Ἡ Ῥωσσία δὲν ἀπειλεῖ ἀλλὰ περιστέλλεται,» εἶπεν ὁ νέος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργός ἐν μιᾷ τῶν ἐγκυκλίων του. Ἡ λέξις αὕτη κατέστη τὸ πρόσταγμα καὶ διέγραψε γραμμὴν διαγωγῆς πλήρη ἀξιοπρεπείας. Αὕτη ἐπέτρεψεν ἐξ ἑνὸς μὲν νὰ κατασταλῇ διὰ τῆς μεγαλητέρας δραστηριότητος καὶ χωρὶς πολὺ νὰ προσέξῃ τί θὰ ἔλεγον τὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἀνακτοβούλια, αἱ ταραχαὶ ἐν Πολωνίᾳ τῷ 1861· ἐξ ἑτέρου νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς βασιλείας Ἀ-

καὶ εὐθείαν πολιτικὴν τοῦ πρίγκηπος Γορτσάκωφ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1871 τῶντι, ὁ πρίγκηψ Γορτσάκωφ εὗρε τὴν εὐκαιρίαν πρόσφορον νὰ σχίσῃ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων οἱτινες προσέβαλον τὴν ἀλαζωνίαν τῆς Ῥωσσίας. Πλὴν τούτου ἦτον ἀνάγκη ὅπως ἡ δύναμις αὕτη ἀνταμειφθῇ διὰ τὴν οὐδετερότητα ἣν ἐτήρησε διαρκοῦντος τοῦ ἀγῶνος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἐντεῦθεν ἡ ἐν Λονδίνῳ συνέλευσις καθ' ἣν ἡ Ῥωσσία ἐπανέκτησε ὅ,τι ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας τὴν ἔκαμε ν' ἀπολέσῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ συστολὴ τῆς Ῥωσσίας

παύει. Ἀντικαθίσταται δὲ διὰ διπλωματικῆς δραστηριότητος οὐδέποτε τὸ πρὶν δειχθείσης, ἀποληξάσης ἐπὶ πέλους εἰς τὸν νῦν διεξαγόμενον πόλεμον, εἰς ὃν ὁ Τζάρος κατέρχεται, καθὰ αὐτὸς λέγει, ὡς ἐλευθερωτῆς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ο ΕΤΕΜ ΠΑΣΣΑΣ

Ὁ ἐνεστὼς Μέγας Βεζύρης τῆς Τουρκίας καίτοι μωαμεθανὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἀνατροπὴν, εἶναι ὅμως Ἑλληὴν τὸ γένος, ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἐνθα ἐγεννήθη τῷ 1823. Παῖς ἔτι ὢν ἐπωλήθη ὡς δούλος εἰς τὸν γνωστὸν Τούρκον πολιτικὸν Κοσροῦ πασσᾶ. Ὁ κύριος αὐτοῦ ταχέως εἶδε τὴν ἐκτακτὸν ἱκανότητά τοῦ νεαροῦ δούλου του, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν νὰ ἐκπαιδευθῇ ἐν Παρίσις. Ἐπαγελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν διωρίσθη λοχαγὸς τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, καὶ ταχέως προήχθη. Τῷ 1849 διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐπλήρωσε διαδοχικῶς διαφόρους ὑψηλὰς πολιτικὰς θέσεις. Ἐγένετο Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, εἰτα διωρίσθη πρεσβευτὴς παρὰ διαφόροις Εὐρωπαϊκαῖς αὐλαῖς. Περσόντος τοῦ Μιᾶτ πασσᾶ διωρίσθη εἰς τὴν παρούσαν αὐτοῦ θέσιν.

Η ΡΟΖΑ Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 13.)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ἡ ἐκ τοῦ Φρουρίου φυγὴ τῆς Ρόζας—ὁδοιπορεῖ μόνη κατὰ τὸ μεσονύκτιον—Ὁ Ἰππότης Ἐλβερτος ἀπάγεται σιδηροδρόμιος εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰγμαλιωτῶν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου εἶπο-

μεν ὅτι ὁ μὲν Ἰππότης Ἐμβῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εὐωχοῦντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου, ὁ δὲ ἔντιμος ιδιοκτήτης αὐτοῦ καὶ ἡ ἀξιαγάπητος θυγάτηρ του πλήρεις θλίψεως διέμενον ἐν τῷ Προσφιλεῖ Δωματίῳ. Τότε αἰφνης ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ρόζαν ἡ ἰδέα ὅτι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἰσελθόντες ἐλαφραγωγῆσαν τὸ δωματίον τῆς, δὲν εἶχον κλειδώσει τὴν ἔξω θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον εἰς αὐτό· ὅθεν ἀνέκραξεν, «ὦ! πάτερ μου, ἅς προσπάθῃσωμεν νὰ διαφύγωμεν διὰ τινος χαμηλοῦ παραθύρου κειμένου ὀπισθεν τοῦ Φρουρίου.» «Ἀλλοίμονον! ἀγαπητόν μοι τέκνον,» εἶπεν ὁ

Ἰππότης Ἐλβερτ, «δὲν γνωρίζεις παντάπασιν τὰς διαθέσεις τοῦ ἐχθροῦ μου· διότι ἂν ἐγὼ δραπετεύων ἐκ τοῦ Φρουρίου ἤθελον παρεμποδίσει τὴν ἐντελῆ λεηλάτησιν αὐτοῦ, οὗτος ἤθελε βεβαίως μ' ἐκδικηθῇ πυρπολῶν τὸ ἀρχαῖον τοῦτο καὶ ὠραῖον οἰκοδόμημα καὶ ἤθελεν οὕτω καταστραφῇ πολλὸς θησαυρὸς καλῶς κεκρυμμένος καὶ πολλὰ οἰκογενειακά ἔγγραφα πολυτιμώτατα εἰς ἡμᾶς. Πέποιθα προσέτι ὅτι αὐτὸς ἤθελε κατακαύσει πάσας τὰς πέριξ τοῦ Φρουρίου οἰκίας καὶ ἴσως ἤθελε θανατώσει τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἀνδρείων στρατιωτῶν μου τῶν στρατευσάντων πρὸς ἀποδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἐγὼ φεύγων ἤθελον συλληφθῇ καὶ τότε ἂν

δὲν ἐθανατωνόμην παρ' ἐμοῦ, ἤθελον ῥιφθῇ εἰς βδελυρὰν εἰρκτὴν ὅπου ἤθελον καταστραφῇ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ σκότους· ἡ δὲ ἰδική σου τύχη ἤθελε κατασταθῇ ἔτι δεινότερα. Πρὸς τούτοις ἀπόντων μὲν τῶν στρατιωτῶν μου, φυλακισμένων δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου καὶ καταστάντος τοῦ δεξιῶ μου βραχίονος ἀνιχνίου, ματαίᾳ ἤθελον εἶσθαι πᾶσα ἀντίστασις. Ὅταν δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἐπανέλθωσιν οἱ στρατιῶταί μου εἰς τὰς ἐστίας των, τότε ἅς ἀποστείλῃ ὁ Βούρξιος ἕνα ἐκ τούτων πρὸς τὸν

Ο ΕΤΕΜ πασσᾶς